

Stopy

ŘÍJEN 2024

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

PŘEČTĚTE SI:

- o svátosti smíření a o tom, jak ji prožíváme vzpomínky na paní Janu Spálenkovou
- o tom, kdo se stará o kostel v Kytíně co děti prožily na letošním farním táboře
- o oblíbeném svatém Lucie Vařílkové

Pastorační rada

Zápis ze zasedání Pastorační rady Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy 08.09. 2024

Členové Pastorační rady informovali, čím se ve farnosti zabývají a tlumočili názory či požadavky farníků.

Pavla Pšeničková (OÁZA):

Svatováclavské posvícení – výtěžek bude věnován na provoz Oázy na farní zahradě.

Daniela Feltová (Stopy, katechetika):

Návrh na jiný termín pastorační rady než je neděle – nebylo schváleno – zůstává neděle.

Alexandra Merunková:

Říjen 2024 – soustředění chrámového sboru v Rožmitálu p. Třemšínem, připomínka P. Dlouhého – začít trénovat čtvrté ordinárium.

Pavčina Boháčová, Martin Sedlák (Líšnice):

Zapojení dětí do mše svaté – tematické omalovánky, nošení darů, posunutí dětí dopředu do lavic, zakoupení 10 ks misálků – dát do lavic, aby si děti prohlížely.

Úklid – strojové čištění podlahy svépomocí – objednání vyčištění příliš drahé, na zvážení je, zda stroj nekoupit pro celou farnost – dotázat se, jestli by fungovalo i v Mníšku na dlažbě z nerovných kamenů.

Fara v Líšnici – smlouva o pronájmu obce – chýlí se ke konci – téměř připravená k podpisu.

Práce na úpravě hřbitova – zatravněno, dále se pokračuje.

Od 18. března do konce tohoto roku je prováděna rekonstrukce silnice v Líšnici. Parkoviště slouží opět jako skladiště materiálu. Časový harmonogram prací na webu Líšnice.

Oprava zdi kolem kostela hotova, cena 900 tisíc, likvidovat průběžně brečtan, aby nerostl po zdi.

Schody do kostela – na pozemku obce – žádost o příspěvek obce 55 tisíc – schváleno.

23. 6. přijalo 11 adeptů svátost biřmování od pana biskupa Malého, foto K. Peroutková

Jiří Rom:

V červenci se uskutečnil Mladifest v Medžugorji – za farnost se zúčastnila Klára Jelínková.

Návrh zveřejnit ve Stopách info, že je možné zajistit odvoz do kostela pro seniory, kteří se nemají jak dostat na nedělní mši svatou a měli by o to zájem.

Mládežnické spolčo – přijímá nové členy – společná cesta na Makovou horu.

Zdárně proběhl farní tábor – příprava na příští rok.

Provozu na farní zahradě, pódiu, sálu se ujala Eva Kácovská – připravila provozní řád, kalendář akcí v záložce **farní zahrada** zveřejněn na webu farnosti – po dohodě možná rezervace na různé oslavy (narozeniny, křtiny, rodinné setkání...) a přednášky, úklid, organizace služeb maminek ohledně větrání.

Diskuze ohledně postávání rodičů s dětmi před kostelem – návrh dát na první dvě lavice rezervaci pro rodiny s dětmi – aby si tam sedali, až se půjde s dary, do té doby možno zabavit vymalováváním nebo povídáním nad biblickými postavkami. Vybízet rodiče, aby si sedaly s dětmi vpředu, do budoucna navrženo pořídit dvě lavice před stávající – **pozitivní reakce ze strany rodičů**.

Informace o policejním cvičení v Mníšku a anonymním mailu o uskutečnění v ten den nějaké okultní akce ve škole – P. Dlouhý zaslal dotyčné osobě e-mail s dotazem na podrobnosti – dotyčný se již neozval.

PLÁNOVANÉ AKCE VE FARNOSTI, V DIECÉZI (září– listopad 2024)

(Informace podal P. Jan Dlouhý)

Farnost, diecéze:

19. 10. 2024 – pouť prvkomunikantů – program v katedrále sv. Víta.

21. 10. 2024 od 19 hodin – Oáza
Jan Tomeček – putování do Santiaga de Compostela.

1. 11. 2024 – Světýlková cesta v Oáze.

8. 11. 2024 – Oáza – maškarní ples pro děti.

16. 11. 2024 – duchovní obnova v Oáze v Mníšku pod Brdy
1. seminář – s P. Karlem Satoriou – „Nechťjme od Boha méně, než nám dává“.

23. 11. 2024 od 14 hodin v Oáze
P. Beneš – redemptorista – „Eucharistie a paměť“.

30. 11. 2024 od 14 hodin v Oáze
Prokop Jírsa – Odpuštění – Vděčnost – Požehnání.

Diecéze, církev:

28. – 30. 3. 2025 Národní pouť do Říma při příležitosti vyhlášeného Svatého roku 2025 – hledá se osoba, která by pouť za farnost zorganizovala.

INFORMACE O ČINNOSTI EKONOMICKÉ RADY, PŘÍPADNĚ PROJEDNÁNÍ BODŮ Z JEDNÁNÍ EKONOMICKÉ RADY URČENÉ K PROJEDNÁNÍ V PASTORAČNÍ RADĚ

Příprava regulačního plánu pro Zlatý vrch, prodej pozemku pro příjezd ke svazkové škole, pronájem fary v Líšnici, projednávání akcí jako je vstup na pozemek vedle Billy. Oprava kostelní zdi v Mníšku – plán oprav 3 roky – příspěvek od města 440 tisíc.

INFORMACE O PLÁNOVANÝCH ÚPRAVÁCH VE FARNOSTI

Úklid v kostele v Mníšku – návrh obnovit měsíční služby po rodinách, popř. si rodina může někoho z farnosti přizvat na pomoc. Zajistit také strojové čištění podlahy (mopy nefungují). Před posvícením bude velký úklid kostela.

Probíhá rekonstrukce lavic v kostele sv. Václava, proběhla 1. etapa, která stála 375 000 Kč. Zakázku prováděl pan Hanč z Třebotova, ze zdravotních důvodů už nebude pokračovat. Vybrán pan Šach, má dílnu ve Strančicích. Nejprve bylo provedeno plynování – proti červotočům. Do října bude hotov zadní blok, cena cca 450 tisíc Kč, žádáme o příspěvek arcibiskupství.

Varhany – organolog vypracoval zprávu k mníšeckým varhanám – bude zařazeno do plánu oprav.

Příští jednání pastorační rady se bude konat 17. listopadu 2024 od 19:00 hodin na faře v Mníšku pod Brdy.

Zapsala Pavla Pšeničková

Římskokatolická farnost Mníšek pod Brdy Vás zve

Přijďte do Oázy

Duchovní cvičení

listopad 2024

16.11. 14:00 – 17:00
P. Karel Satoria
Nechťjme od Boha méně, než nám dává

23.11. 14:00 – 17:00
P. Petr Beneš
Eucharistie a paměť

30.11. 14:00 – 17:00
Prokop Jírsa
Odpuštění – Vděčnost – Požehnání

Budova Oázy, farní zahrada,
Náměstí F. X. Svobody 38, Mníšek pod Brdy

SVÁTOST SMÍŘENÍ (POKÁNÍ), ZPOVĚĎÍ

„Srdcem zkroušeným, Bože, nepohrdáš“ (Žalm 50, 19). Očista srdce je počátkem vnitřního života. Děje se pokáním a zvláště svátostí pokání.

Abys mohl očistit své srdce, je nutné nejprve poznat, jaké máš hříchy a nezřízené náklonnosti. Těch pak máš upřímně *litovat* s opravdovým *předsevzetím*, že vše napraviš pokáním podle vůle Boží, tedy že se *vyznáš* knězi a *učiníš zadost*. Toto jsou podstatné skutečnosti svátostného pokání.

Nadto potřebuješ k úspěšné cestě životem moudrého průvodce, který by tě povzbuzoval, upozorňoval na skryté slabosti, bránil tě proti nepříteli, aby tě nesvedl na scestí. Potřebuješ průvodce, jenž by ti pomáhal na cestě spásy, jako anděl Rafael mladému Tobiašovi. Toho najdeš v pravidelném přijímání svátosti pokání. Nic na světě tě nechrání víc *na cestě spásy*, než svatá zpověď – ta tě smiřuje s Bohem a poskytuje ti zvláštní milosti k bohumilému životu. Rozhřešení v tobě nejen ničí hříchy, nýbrž vrací a rozmnožuje v tobě posvěcující milost, kdykoli se zpovídáš. Zpovídej se tedy rád a často, jak si vyjednáš se zpovědníkem.

Říkáš, že nepozoruješ na sobě žádnou změnu, ačkoliv se často zpovídáš, že vždy upadáš do starých slabostí. Cožpak už není známkou proměny, že si všimneš své veliké slabosti? Tvé slabosti, do nichž znovu upadáš, tě nesmí dohánět k malomyslnosti, nýbrž k větší pokoře. Když se od jedné sv. zpovědi ke druhé polepíš třeba jen v jednom hříchu nebo jen snížíš počet chyb, což nerosteš ve ctnostech? I kdybys to sám snad ani nepozoroval?

Pravíš, že nepociťuješ žádnou lítost, když se často zpovídáš. Hospodin od tebe nežadá, aby se ti z očí řinuly proudy slz. Není nutné, aby ses nutil k nějaké citelné lítosti. Bůh žádá od tebe jen to, abys uznal své chyby, i nepatrné, abys

uvážil, žeš jimi urazil Boha, který byl k tobě vždy plný lásky a dobroty. Chce, abys uznal, že ses lehkomyšlně vzdálil od Boha, pošpinil svou duši. Žádá, abys to vše rozumně uvážil a z lásky k Bohu se od hříchu odvrátil a rozhodně si umínil, že se chceš vyvarovat úmyslných chyb a poklesků, zvláště závažných hříchů.

Namítáš, že když se zpovídáš častěji, nenacházíš žádný hřích, z něhož by ses měl zpovídat. Zpytuješ-li denně dobře svědomí, shromažďuješ-li častěji mezi dnem rozptýlené myšlenky, nezavíráš-li oči před tajnými náklonnostmi svého srdce, vždycky budeš mít, z čeho by ses právem před Bohem obžaloval.

Pozoruj, jak se chováš od časného rána při modlitbě a při plnění svých povinností. Zda nejsi pohodlný nebo příliš vybíravý, mlsný? Zda příliš nepovoluješ svým očím, sluchu a zejména jazyku v řečech a smyslům vůbec? Zda jsi odpíral vždy a hned vrozeným zlým náklonnostem? Jaká je tvá role ve společnosti – prokazoval jsi milosrdenství, kolik dobrého jsi opomenul vykonat? Dáš-li si na to všechno dobrý pozor, najdeš, co bys na sebe žaloval. Kdybys však přece nic nenašel, čím by ses prohřešil od poslední zpovědi, poděkuj Pánu Bohu, zároveň se však pokoř před jeho majestátem.

Ptáš se, co mám dělat, kdybych se bez vlastní viny – např. ze zapomnětlivosti – z některého hříchu nezpovídal? Zapomenutý hřích těžký máš vyznat dodatečně, když si na něj vzpomeneš, a to co nejdříve. Všední (lehký) hřích stačí vyznat při další zpovědi. Odpuštění všedních hříchů lze dosáhnout i jiným způsobem, např. svátostinami, což je třeba modlitba růžence, pobožnost křížové cesty. Náš nebeský Otec není tyran, proto žádá od tvé paměti jen to, co je možné. Kdyby chtěl od tebe více, dal by ti lepší paměť.

Pohleď na dva muže. Po tři roky je Pán Ježíš vyučoval příkladem i slovem a oba se provinili. Petr příliš důvěřoval ve svou ctnost, zanedbal modlitbu a z lidských ohledů zapřel Mistra. Nezřízená láska k mamonu učinila z Jidáše úplatného zrádce. Obou se zmocnila po činu lítost. Avšak jaký rozdíl byl mezi lítostí Petrovou a Jidášovou. Petr vyšel ven, hořce zaplakal nad svým hříchem, pohleděl zaslzeným zrakem k trůnu Božího milosrdenství s prosbou o pomoc a zároveň s předsevzetím, že svou vinu napraviš pokáním. Ubohý Jidáš na milosrdenství Boží zapomněl. Řekl si s Kainem: „Můj zločin je větší, než abych si zasloužil odpuštění“. K nebi s důvěrou nepohleděl, odhodil stříbrné a oběsil se. Svět – znázorněný židovským veleknězem a služkou v domě Kaifášově – když svedl oba učedníky ke hříchu, učinil to, co je jeho zvykem doposud: lhostejně se dívá za svými nešťastnými oběťmi a pokrytecky si říká: „Co nám do toho?“

Ptáš se s úžasem: Odkud tak osudný rozdíl mezi obojí lítostí? Bůh, jenž je láska, nechce smrt hříšníka, nýbrž aby se obrátil a byl živ. Je třeba velké opatrnosti, abys dobře rozeznával oba hlasy. Kohout obrácený k Petrovi připomíná bdělost. Proto píše sám Petr ve svém listě: Buďte střízliví a bděte, neboť váš protivník ďábel obchází jako řvoucí lev (1. Petr 5,8).

Pamatuj: Pokorou a pokáním lze napravit každý hřích, i sebe hroznější, i sebe tajnější, i ten tvůj. Malomyslnost po hříchu pochází od nepřítele tvé spásy. Nevíš, že dobrotivost Boží tě vede k pokání? (srov. Řím 2,4). Pánu se líbí ti, kdo doufají v milosrdenství jeho. Srdcem zkroušeným a pokorným ani po pádu nepohrdá Hospodin, který uzdravuje ty, jimž puká srdce, a jejich rány obvazuje (Žalm 146).

Vybral jsem z knihy
„Život podle Božského Srdce Páně“,
P. Josef Jaroš, S.J.

Anketa – svátost manželství

Povídání o svátosti smíření doplňuje i tentokrát anketa.

Otázky zněly:

1. Jak často chodíš ke zpovědi a máš nějakého stálého zpovědníka?
2. Používáš nějaké osvědčené zpovědní zrcadlo, které bys mohl/a doporučit?
3. Máš nějaký hluboký zážitek související se zpovědí?

**Pavel
Svačina:**

1. Ke zpovědi chodím 2x ročně, před hlavními svátky. Nechodím častěji, potřebuji víc času na rozlišování, co ke zpovědi patří, a co ne. Zdá se mi, že některé horší věci dělám spíš nevědomě než vědomě.

2. Postupně jsem opustil různá typizovaná zrcadla. Základní zrcadla mám tato: vztah k manželce, k lidem okolo a jestli jedním s Bohem na 1. místě. Čili, celkem to jsou první dvě přikázání. Stává se ale, že mi něco odzrcadlí i zdánlivě neúčinná věc, jako třeba scéna z bondovky Casino Royale. Takže nezavrhnu žádné zrcadlo.

3. Když mi bylo 30, dělal jsem si generálnější zpověď. To byla velká úleva. Často necítím nic, ale když se dotknu něčeho podstatného, cítím fyzicky, že mnou něco projede.

**Lucie
Sychrová:**

1. Ke svátosti smíření chodím tak často, jak mě k tomu Pán Ježíš vede. Pokud nereaguji, chybí mi. Nechávám se Bohem obejmout. Stálého zpovědníka mám našeho otce Jana. Někdy chodím na náměstí Republiky k františkánům, nebo když se poštěstí na setkání terciářů Karmelu v Liboci. Příležitostně kdekoli jinde.

2. Někdy je to „rychlovka“ a přesně vím, co potřebuji Pánu odevzdat. Jindy to víc promyslím. Zrcadla nepoužívám, někdy otevřu knihy, např. *Svatost pro každého* (Elias Vella) nebo *Ježíš tě volá* (Sarah Young).

3. Mám jich vícero, Bohu díky. Vyberu z dobrovolnického pobytu v Anglii, kde jsem byla přidělena k jezuitovi Geraldovi O'Mahonymu. Je autorem několika knih, kde jde zvláště o jedno – předání zprávy o Božím milosrdenství. Při klinické smrti se setkal s Pánem Ježíšem a jeho slovy nepopsatelná, vše prostupující, přijímající láska, ho zcela prostoupila. Neříkal nikdy „zpověď“, ale svátost smíření. Dával důraz na to, že Pán už za naše hříchy zaplatil. Koresponduje mi to se svatou Terezií z Lisieux – důvěra – vděčnost – radost, že mám za kým jít. S čímkoli.

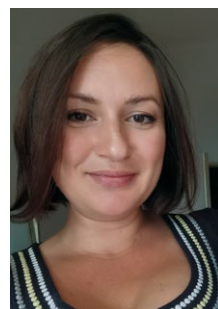
**Martina
Škorpilová:**

1. Ke zpovědi chodím asi jednou za 2 měsíce, mým cílem je ale chodit každý měsíc.

Jednu dobu jsem měla stálého zpovědníka v Dobříši. Pak ale začala chodit ke zpovědi naše nejstarší dcera Natálka, která odmítá jít ke komukoli jinému než k našemu panu faráři :) Snažíme se proto nyní chodit ke zpovědi společně celá rodina k našemu panu faráři.

2. Používám klasické zpovědní zrcadlo v Kancionálu, takže budu naopak ráda za doporučení jiného zpovědního zrcadla.

3. Hlubokých zážitků spojených se zpovědí mám asi hodně, ale na žádný zajímavý zážitek ke sdílení si nevzpomínám.

**Gabriela
Malčková**

1. Ke zpovědi se snažím chodit už několik let pravidelně každý měsíc. Toto nastavení je pro mě velice důležité, protože četná a pravidelná

zpověď, kromě čerpání z milosti posvěcující, mi pomáhá udržovat mé svědomí v duchovní kondici; učí pokoře. Většinou si zpověď plánuji na první pátku, které jsou zasvěceny Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a ke kterému mám od dětství velmi blízko.

2. Od té doby, co jsme se přestěhovali do Mníšku, chodím na zpověď k našemu panu faráři a musím říct, že jsem vděčná za tuto možnost pravidelné zpovědi: za to, že je pan farář k dispozici v podstatě před každou mší, nebo kdykoliv to potřebujeme. Z mé zkušenosti i z minulých farností ne všude to takhle mají, proto si toho tady u nás moc vážím.

Nejčastěji se připravuji podle Desatera nebo použiju zpovědní zrcadlo v Kancionálu. Před nedávnem jsem dostala tip na stránku zpovednizrcadlo.cz a tu doporučuji těm, kteří hledají skutečně detailní příručku k dobré zpovědi. Anebo pak trochu moderněji pojatá zpovědní zrcadla i pro mládež na martinsever.sk.

3. V každé zpovědi prožíváme sílu Božího odpuštění. Někdy se transformuje do pocitu lehkosti a radosti v duši, určitě to znáte. Pro mě nejvíc uzdravující byl prozatím zážitek při generální zpovědi dva roky zpátky. V momentu rozhršení se ve mně rozestřel ohromný pokoj a já dostala krátký prožitek silného duchovního zvědomění, při kterém jsem vše najednou vnímala v plnosti a pravdě. Dodnes z tohoto zážitku čerpám. :)

Marek Škorpil:

1. Jednou za 2–3 měsíce. Předse-
vzetí je chodit 1x
měsíčně. Chodím
ke zpovědi k na-
šemu panu faráři.

2. V ideálním svě-
tě bych se připra-
voval dle zpovědního zrcadla od Józefa
Augustyna „Příprava na svátost smíření“.
Nicméně se častěji připravuji dle zpověd-
ního zrcadla v Kancionálu.

3. Nejvíce jsem prožíval zpovědi v obdo-
bí, kdy jsem ke svátosti smíření začínal
chodit. Na konkrétní hluboký zážitek spo-
jený se zpovědí si bohužel nevzpomenu.

Jan Krejčí:

1. Ke svátosti smí-
ření chodím zhru-
ba 4x – 5x do roka
v různých termí-
nech, ale vždy
kolem Popeleční
středy na začát-
ku postní doby

a před Dušičkami kvůli získávání odpust-
ků pro duše v očistci. Chodím se zpoví-

dat nejčastěji do kostela svatého Václava
v Praze na Smíchově nebo na zpovědní
pohotovost u Panny Marie Sněžné na
Můstku. Uvažoval jsem, že bych vyhledal
nějakou formu duchovního doprovázení,
ale ještě jsem ten záměr nedotáhl a ne-
mám ani stálého zpovědníka.

2. Postupem času jsem se od zpověd-
ních zrcadel propracoval k tomu, že se
při přípravě na svátost smíření nejprve
pomodlím Žalm 51: „Smiluj se, Bože,
pro své milosrdenství, nade mnou ...“
a pak ve svědomí zkoumám svoje skut-
ky ve třech rovinách vztahů – 1. k Bohu,
2. k sobě samému a 3. ke svým blízkým
a k ostatním lidem.

3. Jednou, ještě jako studenta, po zpo-
vědi v kostele sv. Kříže na Příkopěch,
mě zaplavil pocit tak nevýslovného štěs-
tí a radosti z očistění mé duše, že jsem
z tohoto duchovního zážitku žil ještě vel-
mi dlouhou dobu.

**Pro ty, kdo by chtěli obměnit své
zpovědní zrcadlo, mám ještě několik
tipů. Kromě zpytování svědomí podle
Desatera se dá nahlédnout i do zrcadla
sedmera hlavních hříchů (pýcha, la-
komství, smilstvo, závist, nestřídmost,**

**hněv a lenost), případně si vzít k ruce
patero církevních příkázání (najdeme
je na začátku Kancionálu). Může být
také užitečné připomenout si skutky
tělesného a duchovního milosrdenství.
(Skutky tělesného milosrdenství: sytit
hladové, napájet žíznivé, oblékat nahé,
přijímat cizince, ošetřovat nemocné,
navštěvovat vězně, pohřbívat mrtvé.
Skutky duchovního milosrdenství:
radit pochybujícím, poučovat nevě-
domé, napomínat hříšníky, utěšovat
zarmoucené, odpouštět urážky, trpě-
livě snášet obtížné lidi, prosit Boha
za živé i mrtvé.)**

**Určitě neuděláme chybu, když se při
zpytování svědomí necháme inspiro-
vat slovy Písma svatého. Zvláště vhod-
né jsou k tomu různé praktické rady
v listech svatého Pavla. Např. Kol 3,
12–25 (ráz nového života), Gal 5,
19–26 (skutky lidské svévole a plody
Ducha svatého), Ef 4,25 – 5,33 (znaky
nového života), Řím 12,1–21 (pravidla
křesťanského života) či 1 Kor 13,1–10
(velepisně lásky).**

Daniela Feltová

Bůh v mém životě

Maya Mašková, Mníšek p. B.

Náš Pán má velmi podstatné místo v mém
životě, téměř od začátku. U mne nedošlo
k převratnému „obrácení se“, spíše ke zrání
mého vztahu na základě poznání.

Do života jsem přišla zřejmě již s nasta-
vením, že Bůh je. Měla jsem to štěstí, že
jsem se narodila do z části katolické rodiny.
S narozením jsem pospíchala, a tak jako
nedorostlé novorozeně mě pokřtili hned
v den narození v úterý odpoledne. Dali mi
jméno indického původu Maya. Je zvláštní,
že si pamatuji pohled z inkubátoru a muž-
ský hlas, který mi přesvědčivě sdělil česky
ve slovenském prostředí „Když už seš tady,
už neodejdeš.“, na češtinu jsem byla zvyklá
z domácího prostředí. Takto začala má sa-
mostatná cesta životem, o samotě, s pod-
porou druhých lidí, říkám jim mí andělé.

Pamatuji si také, odkud jsem přišla a způ-
sob, jakým jsem odtud musela odejít,
podíídit se 5–6 mužům v dlouhých odě-
vech a vrhnout se střemhlav dolů do tem-
né hlubiny. V dětství jsem se divila, že
se nemohu dostat zpátky, ani usnutím.
V tomto světě nešlo přemísťovat se po-
hledem a myšlenkou, a tak jsem ze za-
čátku měla často natlučená kolena, než
jsem pochopila, jak ovládat své nové tělo.

Babička z tatínkovy strany mě nauči-
la modlit se, postupně Andělíčku, můj
strážníčku, pak Otčenáš, Zdrávas Maria,
Sláva Bohu Otci, Anděl Páně. V jejím
náručí jsem vždy našla laskavé útočiš-
tě. Chodila jsem s ní od mala do koste-
la na nedělní ranní mši, vždy nalačno,
na 8. hodinu. Tehdy jsem ze mše vní-
mala nejvíce „Hore srdcia!“ „Máme ich
u Pána.“ Jako by mé srdce povyskočilo

vzhůru do nebe; bylo to tajemné, nepo-
chopitelné, ale příjemné.

Ranou osudu jsem v osmi letech dosta-
la druhou maminku a třetí babičku, opět
štěstí v neštěstí. Šikovné, zručné, pra-
covité ženy, od kterých jsem se naučila
mnohému praktickému do života. Přísná
výchova mě naučila pokoře, řádu, trpě-
livosti, smyslu pro systém a pro detail.
Babička se pro mě stala vzorem křesťan-
ky, její víra v Pána Boha a Pána Ježíše
Krista byla neotřesitelná. Patřila k evan-
gelíkům augsburského vyznání a byla
otevřená všem křesťanským vírám, na
rozdíl od babičky katolicky ortodoxní (ta-
kové vymezování se mi už v dětství nelí-
bilo a nechápala jsem ho). Vlastnila Bibli
a četla mi z ní (u katolíků měli v těch do-
bách Bibli jen kněží). Návštěvy bohoslu-
žeb babiččiny církve položily v mé víře

jeden ze základních kamenů mozaiky, postupně v životě doplňované, a to zpíváním Aronova požehnání vždy na konci mše. I v Praze jej kněz zpívá slovensky:

*Pán Boh, požehnaj a ochraňuj vás!
Pán Boh rozjasni svoju tvár nad vami
a buď vám milostivý!
Pán Boh, obráť k vám svoj obličaj a da-
ruj vám svoj časný i večný pokoj!
Amen, amen, amen. (odpoveď věřících)*

Miluji toto požehnání, navíc zpívané líbi-
vou melodií. V žádné další církvi jsem jej
v této formě nenašla. Přemítala jsem nad
tím, že zřejmě mohu přijít před Boží tvář,
ale kdy a jak?

Čas a život šel dál. Byla jsem jiná než
většina mých spolužáků a později lidí
kolem. Odlišnost znamená osamocení
a s tím nutnou odvahu být jiná. Překva-
pil mě mnou vyřčený výrok ve 28 letech
„Nepotřebuji vlastnit, potřebuji poznat.“,
vypuštěný snad přímo z duše, z mys-
li to nebylo. Nepotřebuji svůj dům, svůj
plot, svého partnera, své děti a co vše
své, moje, moje, co by mě oddělovalo
od „ostatních“. Nikdy jsem se nehlásila
k žádné národnosti, ani víru jsem nedá-
vala okázale najevo. Patřit někam nebo
někomu znamená být vyčleněn, nepatřit
jinde, kde je však také mnoho dobrého.

Dobře, rozhodla jsem se, půjdu životem
sama a budu poznávat. Mám přeci pevný
bod a tím je Pán Bůh a vedení k němu
následováním Pána Ježíše Krista.

Suma sumárum, babičky mě naučily
modlit se a rodiče pracovat, ejhle, bene-
diktínské osvědčené Ora et labora. Dobrý
základ do života, mohu dnes konstatovat
pohledem zpět v druhém roce „na volné
noze“ v důchodu. Můj vztah k Pánu nejlé-
pe vystihuje píseň 901 z Kancionálu, kte-
rou ani po letech nejsem schopna dojetím
a vděčností zpívat, i když jsem se ji sna-
žila naučit nazpaměť a zvyknout si na ni.

*1. Blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě
blíž! / V smutcích i radostech mou
prosbu slyš: / Ať kráčím den, co den
/ jen v tobě svoboden,
/ blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž!*

*2. Vše, co jsem a co mám, je darem
Tvým, / tvá láska jediným mým
bohatstvím. / Tys přítel můj a cíl,
/ já toužím ze všech sil / blíž k tobě,
Bože můj, vždy k tobě blíž.*

*3. I když mě sebevíc tíží můj kříž,
/ ty vždy mě pozvedáš, ty potěšíš.
/ Dej, ať tvé cesty znám, / ať po nich nejdu
sám / blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž.*

*4. Nauč mě, Bože můj, tak svět mít rád
/ jak ten, jenž za hříšné šel život dát:
/ Ať umím bratrem být
/ a s láskou v srdci jít / blíž k tobě,
Bože můj, vždy k tobě blíž.*

*5. V poslední hodině, až přijde
čas, / buď se mnou, Bože můj,
buď s každým z nás! / Ať smrt se
promění / ve slavné vzkříšení,
/ blíž k tobě, Bože můj, navěky již!*

Téma této písně je další částí mé mozaik-
y cesty k Pánu.

Nezahálela jsem, nežila jsem požívačně,
dovolené jsem z valné většiny využívala
na poznávání, trochu cestování, různé
kurzy, studium a čtení. „Všeho zkuste,
dobrého se držte“. (1 Tes. 5:21)

K jádru věci – **co je smyslem lidského
života?** Využít svou inteligenci, jež lidi od-
lišuje od zvířat a rostlin, k poznání Boha,
Stvořitele a svrchovaného vládce a uživa-
tele světa. S poznáním Pána nastává i pře-
vzetí povinností vůči němu jako služebník.
Ano, jsme služebníci Pána, tak jsme byli
Jím stvořeni. Tento vztah je vzájemně po-
stavený na lásce a dobrovolnosti, nikoliv
na kruté podřízenosti, jak by světsky mohl
být chápán pojem služebník. Naším cílem
má být návrat zpět k Pánu z tohoto hmot-
ného světa do světa duchovního k radost-
né a laskavé službě pro Něj.

*Pamatuj na to, Jákobe,
pamatuj, Izraeli, že jsi můj služebník.
Já jsem tě vytvořil, jsi můj služebník,
nezapomenu, Izraeli, na tebe.
Jak oblak zaženu viny tvé,
tvé hříchy, jak mluhu rozptýlím.
Navrať se ke mně zpět –
vždyť jsem tě vykoupil. (Iz 44:21–22)*

Lidé v naší době podléhají vlastnostem
jako požívačnost, chtíč a hněv, chtě-
jí si užívat, vše řídit podle svého a mít
se dobře. Náplň života – jídlo, spánek,
obrana a rozmnožování – je stejná u lidí
i u zvířat. Ale po člověku se očekává víc,
na rozdíl od zvířat má inteligenci, kterou
má využívat k poznání, kdo je, odkud při-
šel, kam přišel, čím to tady je a kam odtud
půjde, jak to může probíhat a jak se na tu
cestu může a má připravit.

*Ježíš řekl: „Blahoslavení osamocení
a vyvolení, neboť vy naleznete
království. Vždyť jste z něho přišli a opět
se tam vrátíte.“*

*Ježíš řekl: „Když vám řeknou:
„Odkud jste přišli?“,
řekněte jim: „Přišli jsme ze světa,
z místa, kde světlo vzniklo ze sebe
samého, ustavilo se a zjevilo se v jejich
obrazu.“ Když vám řeknou: „Jste to vy?“,
řekněte: „Jsme jeho děti, jsme vyvolení
živého Otce.“ Když se vás zeptají:
„Co svědčí o vašem Otci ve vás?“,
řekněte jim: „Je to pohyb a klid.““
(Evangelium sv. Tomáše 49–50)*

Maya Mašková
(pokračování příště)

Farníci vzpomínají

Odešla paní Jana Spálenková

V naší pravidelné rubrice „Farníci vzpomínají“ se redakční rada rozhodla oslovit paní Spálenkovou. Než se však rozhovor uskutečnil, paní Spálenková nás opustila. Přesto jsme se rozhodli její osobu nevynechat. Žila s námi v Mníšku a byla součástí farní rodiny desítky let. Takže nebude vzpomínat paní Spálenková, ale my na paní Spálenkovou. Nejprve slova, která zazněla při smutčném rozloučení v kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy.

Ve věku 78 let odešla milovaná maminka, babička, prababička a sestra, paní Jana Spálenková. Narodila se 25. 3. 1946 v části města Klášterec nad Ohří v Suchém Dole, okres Chomutov. Pokřtěná byla jako Maria Anna, ale nakonec dostala jméno Jana, jejíž význam značí „Hospodin je milostivý“ nebo také „Milostivý dar Hospodinův“. Milostivý snad bude k ní náš pán Ježíš Kristus.

Její život byl provázán velmi náročnou a trnitou cestou už od útlého dětství. Milovala svoje rodiče a také svoje čty-

ři sourozence: Bohumila, Hanku, Evu a Václava. Žila s nimi ve skromném domku v Kralupech u Chomutova, kde prožila dětství. Vyučila se ve škole jako „šička strojní“. Poté se seznámila se svým manželem Petrem. Odstěhovala se s ním a dětmi do Mníšku pod Brdy, kde přebývala po zbytek svého života. Prací měla více a práce pro ni byla vždy na prvním místě. Nejdéle pracovala v ČKD v Naftových motorech na Smíchově jako plánovačka výroby pro železniční a dieselové lokomotivy. Byla velmi skromná, srdečná, optimistická a obětavá a pro druhé by se rozdala.

Po náročném rozvodu se svým manželem vychovala úplně sama své tři děti Tomáše, Michala a Petru. Milovala je nade všechno na světě a snažila se jim dát vše, co mohla a co sama v životě neměla. A snad právě proto, že byla tak velmi obětavá a sama sebe dávala na poslední místo, její tělesná schránka hodně utrpěla, ale nikdy si na nic nestěžovala. Velkou oddaností v jejím životě byla láska k Bohu a sama říkala: „Pro

tento život tady jsem nebyla stvořena.“ Proto po krátké, těžké nemoci se její duše rozhodla odejít v brzkých ranních hodinách 26. 8. 2024 na další pouť jejího života.

Na paní Spálenkovou zavzpomínala paní Vodvářková:

Když mi paní Spálenková před mnoha lety dala řetízek s přívěškem se slovy, ať si na ni jednou třeba vzpomenu, věděla jsem, že ke vzpomínce na ni řetízek potřebovat nebudu. Na paní Spálenkovou vzpomínám a vzpomínat budu. Měla jsem ji moc ráda, stejně jako celá naše rodina. Byla nezemělitelná, upřímná, obdivuhodně silně věřící. O víře nepochybovala, pochybovala o sobě. Trápilo ji, co v minulosti nezvládla udělat. Její víra byla prostá, přímočará, radostná a naprosto nezloinná. Díky tomu byla nad věcí.

Když začalo odcházet její zdraví a nohy jí začaly vypovídat službu, bagatelizovala to. Odbývala nás tím, že ona to tak nebere, že Pán Ježíš zkusil daleko víc, a ona si na bolesti může vzít prášek. A okamžitě vždy dodala, že bychom se my měli šetřit, protože vypadáme unaveně. To byla celá ona: o sebe starost neměla, zato o druhé ano, a velkou. Svou neotřesitelnou důvěrou v Boha, že je pořád s ní, působila až bezstarostně. Když nám před časem říkala, že pokud nepřijde na ranní mši, nemáme mít o ni starost, protože je o ni postaráno, tušili jsme, že se o ni máme začít opravdu bát. Krátce na to už do kostela nepřišla. Mnohokrát jsme s ní vedli hovory o tom, jak to bude po smrti vypadat. Ona už to teď ví. Její optimismus, nakažlivý smích, naděje, pozitivní pohled na všechno a koneckonců i ta její jezdící taška bude v našem kostele chybět. Když jsme se 30. srpna s paní Spálenkovou loučili při dojemné mši svaté, objevil se motýlek a začal létat nad hlavami pozůstalých.

*S láskou a s úctou vzpomíná
Václava Vodvářková*

O tom, že byla paní Spálenková oblíbená, svědčí i další příspěvky:

Paní Spálenková mě vždy na ulici s úsměvem zdravila a přála mi hezký den. Jednou mi řekla, že se za mě každý den modlí, že má o mě strach. Byla jsem jí vděčná. Zajímala se, ale nebyla „dotěrná“, ani mě nějak nezdržovala. Několika větami zopakovala, co měla na srdci, a abych byla vděčná za naše manželství, že mám „hodného muže“.

Lucie Sychrová

S paní Spálenkovou jsme se zdravily, vždy se dala se mnou do řeči o tom, jak se mám a že se za mě modlí. Byla taková prostá, hrozně srdečná. Měla opravdu hlubokou důvěru v Boha.

Patricie Severová

Také já se přidávám a potvrzuji srdečnost a upřímný zájem o druhé paní Spálenkové. Mám devadesátiletou maminku a ta se mě často ptávala: „Kdo to je ta paní s taškou na kolečkách, špatně slyšíš? Pokaždé mě u Alberta zdraví,

ptá se jak se mám a pochválí mě, jak dobře vypadám“. Vždy jsem mamince odpovídala, že to je naše paní Spálenková.

Myslím, že bychom si všichni měli vzít příklad z toho, jak potěší vlídné a upřímné slovo a jak se snadněji překonávají problémy, když si uchovááme lásku k bližnímu, dobromyslnost a veselou mysl, tak jak to uměla paní Spálenková.

Alexandra Merunková

Tip na dobrou knihu

Sieur Louis de Conte OSOBNÍ SVĚDECTVÍ O JOHANCE Z ARKU

Pakliže bychom měli sestavit žebříček nejpodivuhodnějších reálných příběhů dějin, bylo by na prvním místě Evangelium. Do první pětky by se však nepochybně dostal také příběh sv. Johanky z Arku. Vlastně je docela možné, že by skončil hned třetí za příběhem Exodu. Božím řízením se stalo, že osud svaté Johanky z Arku (1412–1431) je skvěle zdokumentován a zachycen v nevídané úrovni detailu. Za tuto skutečnost vděčíme dochovaným dokumentům ze soudního procesu s Johankou a z pozdějšího rehabilitačního procesu, taktéž sepsaným svědeckým očitých svědků i dobovým učeným dokumentům a kronikám. Dalším podivuhodným faktem je, že se ho rozhodl zpracovat Mark Twain, autor, kterého William Faulkner označil za otce americké literatury. O Twainově knize *Personal Recollections of Joan of Arc*, vydané v roce 1896, je i tato recenze.

Twain strávil intenzivním studiem zmíněných historických pramenů 12 let, samotným psaním další 2 roky a výsledek je historiky označován za poctivý a úctyhodně věrný. Dílo, které Twain považoval za své jednoznačně nejlepší, ale bohužel způsobilo na mnoha úrovních nevoli, která je tak charakteristická pro všechna díla, jež představují přímé ohrožení pro zlého. Čtenáři byli například často zklamáni nedostatkem zábavy při čtení – kniha je

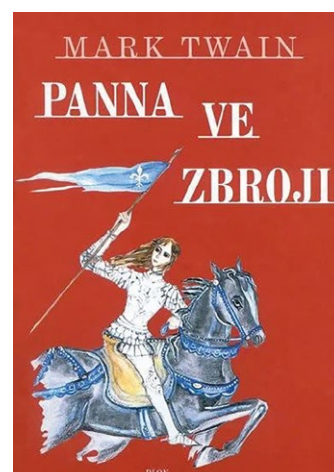
opravdu vcelku vážná, obsahuje faktické poznámky a historické detaily, je patetická a je v ní méně vtipných momentů, než je pro Twaina obvyklé. Literární vědci si s dílem dodnes nevědí rady, nedokáží se srovnat s nedostatkem charakteristického britského humoru známého z jiných Twainových knih, vadí jim autorova nesmírná úcta k sv. Johance – podotkneme, že celých 24 let před jejím svatořečením (1920). Citujme například S. Harris, současnou expertku na dílo Twaina z University of Kansas: „V době, kdy Twain píše *Recollections*, není věřící. Je antikatoický a nemá rád Francouze. Takže píše knihu o francouzsko-katolickém mučedníkovi? To viditelně nedává moc smysl.“

Mark Twain, vlastním jménem Samuel Langhorne Clemens, se v knize, vydané pod pseudonymem Sieur Louis de Conte, skutečně projevuje spíše jako oddaný katolík než antiklerikál, snad až na několik podivně znějících vět, z nichž je možná cítit neznalost katolické praxe a ritu. Z osudu své knihy byl velmi nešťastný. Dochovalo se například svědectví jednoho z Twainových dětských fanoušků, kterého autor asi rok před svou smrtí (1910) vyhnal se zdviženým prstem a slovy „Neměl byste číst knihy o těch darebácích, moje nejlepší kniha je ta o Johance z Arku“. Pokud mohu soudit já, tedy čtenář, který si ony knihy o darebácích teprve hodlá přečíst, a to právě na základě posledně zmíněného citátu, bývalo by neškodilo, kdyby autor své obvyklé vtipné pasáže, raději z knihy zcela vypustil, protože dechbe-

roucí příběh spíše zdržují. Jinak je ale dílo napsáno velmi dobře, poutavě a čtivě, a to je také důvod, proč je Twainova kniha tak nebezpečná pro pána zla: to, jak jsou tu historická fakta kladena za sebe a řemeslně vystavena v poutavý příběh svatosti, přináší zcela zřetelné autentické svědectví o tom, jak snadné je pro Boha zjevit se v dějinách jasným a naprosto nepopíratelným způsobem. Nedokážu si představit čtenáře – věřícího, ale zejména nevěřícího – který je zvyklý přistupovat k pramenům kriticky, ale po přečtení této knihy by neskončil v úžasu jako opařený. Tato kniha ještě neřekla své poslední slovo!

V češtině existují překlady: *Panna Orleánská*, Samuel Langhorne Clemens, 1902, Knihtiskárna V. Nagla a také *Panna ve zbroji*, Mark Twain, 1992, nakladatelství Blok.

Karel Moulík

Kytínský kostel

V rámci rubriky Služby farnosti jsme v minulých číslech farního zpravodaje přiblížili službu pravidelných úklidů v kostele Všech svatých v Líšnici a také v kostele Svatého Ducha v Trnové. Dnes se krátce zastavíme v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Kytíně.

Dlouhá léta měla nelehkou práci na starosti paní Marie Horníčková. Ale vzpomíná na ni s láskou. Celkem 20 let také denně kostel ráno v 6 hodin otevírala, večer pak 7 hodin – v létě později – zavírala. „Uklízela jsem, také kytky jsem si sama dělala. Tenkrát mně ale místní lidé hodně nabízeli květiny ze svých zahrad, ‚Maruško, přijď si na chryzantémy‘, volali. Občas mně je přinesli až do kostela. Měla jsem radost, že mně oltáře kvetou, tak vám to řeknu. Naši mně říkali, ty máš čistší v kostele, jak doma.“

Dnes si paní Horníčková prohlíží kytínský kostel spíše zpozvzdálí – odevzdala klíče od kostela ve svých 85 letech – při občasných vycházkách. Doprovází ji a při obtížné chůzi jí pomáhá paní Zuzana Bergmannová, která ji při této službě nahradila.

Tichá modlitba při úklidu

„Myslím, že mně Pán Bůh věří. Ví, kolik může na každého z nás naložit, tak jsem to přijala. I když ten úklid pro mě není jednoduchý, pečuju o rodinu, mám i hodně povinností v Praze,

kde pomáhám dceři, důležité jsou pro mě také koníčky,“ říká paní Bergmannová. „Úklid samotný až tak náročný není. Největší obtíž pro mě je, najít si čas,“ dodává. A kterou činnost při úklidu má nejraději? „Když na holý oltář dám čistě vyprané ubrusy. Většinou si pak sednu na chvíli do lavice a rozjímám. Ještě nedávno při zimním venkovním osvětlení kostela dopadalo dovnitř jemné, žluté světlo. Vyniklo, když jsem vevnitř zhasla. Najednou jsem všechno vnímala jinak. Taková tichá modlitba. Blízko Bohu, jako kdyby se mě dotýkal. Nemyslím děkoval, proč by mně děkoval. Spíše pohladil, ve smyslu ‚ty jsi to moje dítě, které se tady stará‘.“

Podobně popisuje chvíle odpočinku v lavici i paní Horníčková. „Luxovala jsem a sedla jsem si na chvíli do lavic, i když jsem byla teprve v půlce. A řekla jsem: ‚Pane Bože, já si odpočinu a děkuji ti‘, byla jsem utahaná, tak vám řeknu, utahaná. Měla jsem ještě kus, ale už jsem nemohla. A proč jsem děkovala? No jako při jídle. Za všechno dobré člověk zkrátka Bohu děkuje.“

Dalšími důležitými lidmi, kteří dbají o krásu kytínského chrámu jsou manželé Gregorinovi. Paní Alena má na starosti květinovou výzdobu a pan Bedřich zase doprovází liturgii hrou na varhany. Velké díky.

Karolína Peroutková (text a foto)

Dětská páteční odpoledne na farní zahradě

11. 10. Dobrodružná výprava se svatým Františkem
Přijďte si projít dobrodružnou stezku životem svatého Františka. Na úspěšné poutníky čeká malá sladká odměna. Stezka bude k dispozici do 16 hodin.

Taneční odpoledne se svatým Martinem
Zažijte podzimní chmury tancem na dětské diskotéce v Oáze na farní zahradě. Kromě hudby vás čekají i hry a malování na obličeje. Kostýmy vítány.

8. 11. Předvánoční tvoření se svatou Lucií
Pojďte si v předvánočním shonu odpočinout při vyrábění vánočních skřítků. Program vhodný pro děti od 4 let (s asistencí rodičů). Materiál bude k dispozici zdarma na místě.

13. 12. Začátek programu vždy ve 14 hodin

16.6. přijalo jedenáct dětí poprvé Pána v Eucharistii.
foto K. Peroutková

Manželské okénko

KÁNA – aneb duchovní obnova pro manžele

V letošním roce jsme se dozvěděli od svých přátel o duchovním cvičení pro manžele, které je úplně jiné než ostatní, živé a přináší do vztahu nový náboj a zároveň klid.

Absolutně jsme nevěděli, co nás čeká, dozvěděli jsme se jen, že někomu neznámému odevzdáme děti na tábor a týden je neuvídíme, že budeme sami dva celý týden absolutně spolu bez dětí... To se nám asi za celé manželství nikdy nestalo. Ale od začátku... Naši přátelé nám sdělili, že byli na týdenním manželském duchovním cvičení, které zaštiťuje komunita Chemin Neuf, a že to bylo něco mimořádného. Přihlásili jsme se tedy na stránkách www.kana.cz na letní týdenní pobyt v klášteře na Velehradě. Do přihlášky uvedete i počet dětí a jejich věk. Děti 7–11 let jedou na jeden tábor, starší na jiný a malé děti jsou hlídány na Velehradě odděleně od rodičů vždy, když je nějaký program. Ten byl vlastně pořad, takže rodiče viděli svoje malé děti jen při jídle a spánku.

My jsme tam měli pouze 2 ze 4 našich dětí a to ve věku 6 a 10 let, tak jsme je obě poslali na tábor. Když přijely z tábora, tak jsme se nestačili divit. Ptaly se nás, jak jsme se měli, že se za nás každý den modlily, hrály celotáborovou hru na téma z Bible a jiné aktivity. Zkrátka jednou větou řekly, že by chtěly jet za rok znovu, protože jim bylo líto, že už to všechno končí! No a co jsme vlastně prožili my?

Asi nejkrásnější týden v našem vztahu. Byli jsme na několika zajímavých přednáškách o manželském životě, o problémech ve vztahu, o vzájemné modlitbě s Bohem, o sexualitě a jiných tématech. Každý den jsme mohli prožít mši svatou v Bazilice a vlastně to byl pro nás takový duchovní all-inclusive.

Mohli bychom zde psát a psát o úžasných chvílích, které jsme prožili, ale to byste zároveň přišli o celé to kouzlo toho nádherného týdne, protože pokud někdo o něčem takovém uvažuje, tak se rovnou přihlaste a jedte, nebudete litovat.

Marek a Pavla Novákoví

Můj oblíbený svatý

Při čtení zprávy od Daniely, zdali bych nechtěla napsat příspěvek do Stop o svém oblíbeném světci, jsem se sama sebe ptala, kterého oblíbeného svatého, kterou oblíbenou svatou vyberu. Pannu Marii a sv. Josefa, sv. Lucii, jejíž jméno nosím, sv. Vavřince, jehož památku si připomínáme v den, kdy jsem se narodila, sv. Barboru, sv. Terezu, sv. Anežku...? Sv. Antonína, kterého prosím o pomoc, když něco ztratím...? Těžko bych vybírala jen jednoho.

Mí oblíbení svatí přicházeli s časem. Nejprve to byl sv. František z Assisi. Byla jsem pokřtěna v kostele tomuto světci zasvěceném, byla jsem zde u prvního svatého přijímání, na místní faře jsme mívali naše první mládežnické spolčo, v tomto kostele jsem se rozloučila se svými prarodiči a před pár lety i s mým tatínkem. Sv. František je mi světce, který mě provází od dětství, je ochráncem mé rodiny, ze které pocházím. Je pro mě nadějí.

Při přípravě na biřmování jsem si za svoji patronku vybrala, pro její odvalu a touhu pomoci, sv. Veroniku. Mám velice ráda sv. Zdislavu pro její lásku ke svému manželovi, dětem, i všem nemocným a trpícím.

Mezi mé oblíbené světce patří i sv. Jan Pavel II., o kterém se často hovoří, jako

o papeži mladých, a já jsem se jako „jeho dítě“ vždy cítila. Velmi silná jsou pro mě jeho slova „Nebojte se!“. Slova, kterými svůj pontifikát začínal a i později je často připomínal a povzbuzoval nás jimi. Byla jsem vždy ráda i za jeho slova o naději a odpuštění.

V roce 2005 jsem byla jednou ze tří mladých lidí, dobrovolníků z naší země, kteří jsme několik měsíců pomáhali s přípravou Světového dne mládeže (SDM) v německém Kolíně nad Rýnem. Věděli jsme, že svatému otci ubývají síly a každý den jsme se modlili za jeho zdraví a za to, aby byl v srpnu při SDM s námi.

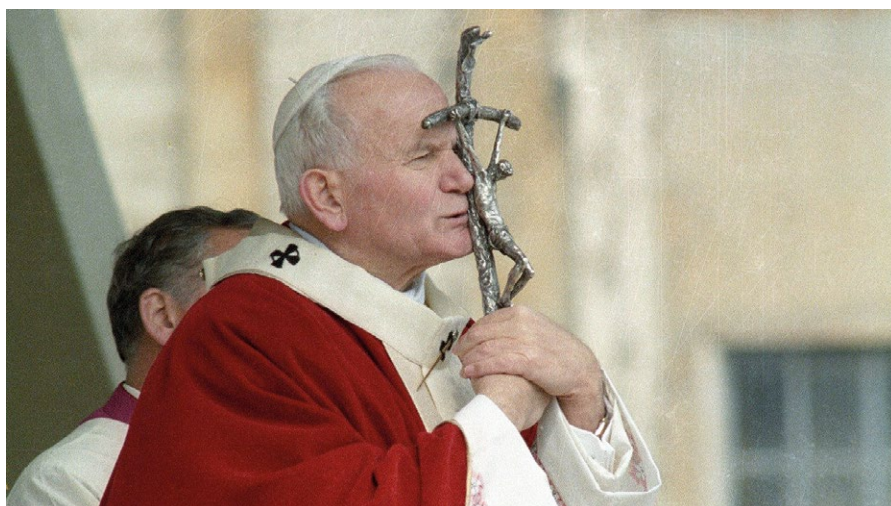
Počátkem dubna přicházely z Vatikánu zprávy, že svatý otec umírá. Už si nepamatuji na náš sobotní dobrovolnický program 2. dubna, jestli jsme jej měli volný nebo naplněný nějakou společnou aktivitou, jen vím, že jsme se tento den nevraceli, jako každý jiný, k večeru do svých klášterů, kde jsme byli měsíce ubytovaní, ale zůstávali jsme u katedrály sv. Petra. Mladí lidé, které svatý otec spojil: pozval nás všechny na toto setkání, na setkání s ním, s živým Kristem. Nebýt SDM, takto bychom se nikdy nesetkali. Nyní jsme byli spolu, mysleli jsme na umírajícího papeže, desítky mladých lidí z celého světa.

Krátce po půl desáté, v předvečer svátku Božího milosrdenství, přišla zpráva,

že svatý otec Jan Pavel II. zemřel. Myslím, že nás tato zpráva všechny velmi zasáhla, přestože jsme ji očekávali. Nevěšeli jsme ale hlavy a netrápili se otázkami, co bude se setkáním, které měsíce připravujeme, kdo bude novým papežem, jestli bude následovat sv. Jana Pavla II. a bude v této tradici pokračovat... Zpívali jsme, modlili se, byli jsme plni radosti... byla to nádherná oslava vděčnosti, lásky, života, nového života sv. Jana Pavla II.

V dalších dnech nám hlavní organizační tým SDM umožnil cestu do Říma na pohřeb, mnozí z nás jsme se chtěli se svatým otcem rozloučit. Stáli jsme hodiny na Svatopetrském náměstí, abychom se mu mohli přijít poklonit. Projevit mu úctu, obdiv, lásku. Svatému člověku, který žil ve stejné době jako my. Člověku, který to leckdy v životě neměl snadné, člověku, kterého jsme mohli pozorovat, o kterém jsme slýchali dobré i kritiku.

Obdivuji jeho neúnavnou snahu vést dialog, spojovat lidi i národy. Děkuji mu za jeho příklad, za jeho svědectví víry, cestu ke Kristu, k Panně Marii, kterou nás učil jít, na které nás doprovázel. Dnes už nepatřím mezi mládežníky, ale pomalu mi dorůstají a budou dorůstat do tohoto věku mé děti i děti mých přátel a já si moc přeji, aby během svého dětství a dospívání měly někoho, kdo jim

pomůže na cestě víry. Aby i ony mohly prožívat krásu těchto setkání. Setkání, kterých se účastní statisíce mladých lidí z celého světa, a přesto může každý z nich zažít, alespoň si to myslím a tak jsem to i prožívala, že je tu Ježíš právě pro mě, pro ně. Za to vše vděčím sv. Janu Pavlu II.

Vše mi to nyní přijde velmi symbolické. Svatý otec nás pozval do Kolína nad Rýnem, kde jsou v katedrále sv. Petra uchovávány ostatky Tří králů. Mottem XX. Světového dne mládeže zvolil slova z evangelia sv. Matouše: „Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit. (Mt 2,2)“. Měsíce, a německá církev roky, jsme připravovali vše potřebné pro setkání milionu mladých lidí s ním. A dříve než se SDM v srpnu uskutečnilo, putovali jsme my za ním, do baziliky sv. Petra ve Vatikánu, abychom se mu přišli poklonit.

Lucie Vařílková

Farní tábor

Děti prožily týden se sv. Petrem

Poslední srpnový týden patřil dětem a našemu farnímu táboru. Tentokrát jsme se vypravili do Tuchoměřic, do nedalekého kláštera, kde působí komunita Chemin Neuf.

První z věcí, která se na místě tábora vždy koná, je úvodní scéna, která má za úkol děti seznámit s dobou, kde se právě nacházíme. Tentokrát jsme byli svědky rozhovoru 2 mužů (Šimona a Ondřeje), kteří se bavili o dlužích, a při tom jeden z nich rozmotával rybářské síť. Dětem jsme v tuto chvíli ještě nepotvrdili, co viděly, ale nechali jsme je přemýšlet a hádat, co či kdo bude tématem celého tábora. Pak následovalo v poměrně svižném tempu seznamování, rozdělení do týmů, oběd, atd... A další scéna, která přitvrzuje, neboť se do děje vloží římský správce, který již dluhy na Šimonovi vymáhá a dává mu ultimátum, že buď prozradí své druhy, kteří loví o šabatu, anebo obratem vrátí svůj dluh. Následovaly tematicky zaměřené hry na špehování a rybaření. Den pak tradičně končil stánkem setkání, modlitbou a zpěvem první sloky táborové písně.

Nedělní ráno bylo s překvapením. Při rozcvičce se doběhlo

do parčíku pod klášterem, kde je malé jezírko. Ideální místo pro další scénku, a tou bylo povolání rybářů k následování. Zároveň jsme byli svědky zázračného naplnění sítí rybami. Logická hra, ve které bylo úkolem poskládat jména všech apoštolů, byla pro mnohé pěkným oříškem ☺. Během dne jsme se také setkali s Ednou, manželkou Šimona. Dozvěděli jsme se, že její maminka těžce stůně. Děti se snažily pro ni nasbírat byliny. Odpoledne nás ale čekala také veselá událost, a to svatba. Jistě tušíte, že to byla svatba v Káně. Na takovou svatbu se ale musí pořádně připravit! Zdobili jsme závoj pro nevěstu, vyráběli šperky z pryskyřice, chystali dobroty na hostinu a zdobili místo konání svatby. Tady jsme se trochu zapotili i my, neboť proměnit vodu ve víno umí dokonale jen Pán....

Po horkém víkendu se příjemně ochladilo, což bylo skvělé, protože v pondělí nás dle plánu čekal pořádný výlet do okolí. Pán Ježíš stihl ještě před snídaní uzdravit tchýni, aby pak dosyta posnídal a vydal se na putování krajem, kde konal zázraky. Děti byly svědky uzdravení slepce, vzkříšení Lazara,

rozmnožení chlebě a ryb, vyhnání zlých duchů a utišení bouře. Došli jsme na Okoř a poobědvali na louce pod hradem. Po návratu zpět do kláštera jsme už spíše odpočívali a hráli hry nenáročné na pohyb.

Následující den jsme byli svědky rozhovoru Ježíše s Petrem, kdy Petr se snažil Pána uchránit od utrpení, odpovědi mu však bylo nekompromisní: „Jdi mi z cesty, Satane!“ Dopolednem nás provázelo téma pokušení a pak nás čekal orientační běh. To je disciplína věru nelehká a mnohé děti se s ní setkaly poprvé. O to upřímnější pak byla jejich radost, že to zvládly (což se mile projevilo i při večerní modlitbě). V odpoledním bloku byly dětem nabídnuty různé workshopy, na které se dle svého zájmu, ale také rychlosti, zapsaly. Zaměření workshopů bylo různorodé: přes rukodělné vyrábění, pečení, pohybové aktivity, teoretické vzdělávání až po pokusy. V podvečer jsme se pak společně připravovali na mši svatou nácvikem písní, ale i výukou ministrování. Se soumrakem nastala jedna z nejefektivnějších scén tábora – tzv. proměnění na Hoře.

Ve středu jsme s Petrem a ostatními učedníky prožívali slavení velikonočních svátků tak, jak byly slaveny za doby Pána Ježíše. Děti měly za úkol dle návodu připravit pokrmy na „sederovou večeři“. Stejně tak jako učedníci připravovali večeři pro Pána Ježíše. Když bylo vše nachystáno, zasedlo všech „12“ ke stolu a začala hostina, tj. Poslední večeře Páně. Děti musely dávat bedlivý pozor, co se děje, jak následují pokrmy po sobě apod. To již s námi byl i otec Jan a zhostil se spolu s mládežníky role jednoho z učedníků u společného stolu. V brzkém odpoledni jsme slavili společnou mši svatou, na svátek sv. Augustina. Dalším úkolem dětí bylo vytvořit živý obraz poslední večeře Páně. A to už přichází na scénu Jidáš a přivádí vojáky do Getsemanské zahrady. Byli jsme svědky utnutí služebníkovy ucha, ale také následného Petrova zapření Pána. Obzvláště tento den, který vypovídal

o Velikonočních událostech, bylo těžké „upozadit“ Pána Ježíše a soustředit pozornost děje na Petra. Snad se nám to ale podařilo. Vždyť Petr byl u všech klíčových událostí a my s ním.

Čtvrteční budiček byl poněkud netradiční. Místo pravidelné písně „Svítání“ vběhly do pokojů rozrušené ženy a rozhlašovaly, že je Ježíšův hrob prázdný. Petr se toho dne vydal na cestu do světa, aby učil, kázal a uzdravoval. Toto působení Petra však vedlo k jeho pronásledování a uvěznění do žaláře. Andělskou rukou byl ale z vězení vyveden. Zásadním setkáním byla pro Petra návštěva u Cornelia, kde prohlédl, že Ježíš přišel pro všechny lidi. Odpoledne měly děti možnost absolvovat další workshopy. Po nich ale začalo nemilosrdné pronásledování křesťanů a v Římě v té době vládl Nero. Ten rád pořádal Gladiátorské hry, kterých se děti musely účastnit... Až nyní nastává ideální čas pro bojovku = noční hru, kdy děti mají za úkol dojít k Petrovi se vzkazem. Cestou je ale odchytanou římský vojáci a dojít do cíle není vůbec snadné. Za statečnost pak děti dostaly malý dáreček – znak křesťanů, přívěšek v podobě rybičky z olivového dřeva.

Následující den byl věnován Římu. Děti stavěly věčné město z různě velkých krabic, papíru atd.... Počáteční zadání jim ale komplikoval Nero, který si stále něco vymýšlel. Když byl Řím konečně postaven, nařídil Nero, že se budou konat hry pro jeho pobavení. Šlo jednak o plnění různých sportovních disciplín, zároveň ale i nácvik tanců a pokřiků obohacených výrobou pomponů z krepáku. Nero procházel mezi dětmi a komentoval jejich snažení. Jenže křesťané se stali pro římského vládce nepohodlnými, otravnou cháskou. A tak Nero vymyslel hrozivý plán a podpálil Řím. Děti sledovaly, jak jejich stavby hoří za šíleného smíchu krutého vladaře. Do toho bylo potřeba co nejrychleji zachránit bratry z hořícího Římu. Novým úkolem bylo odnést pryč člena týmu a schovat se společně do

katakomb. I Petr opouštěl ve spěchu brány Říma, když v tom potkal Ježíše, který šel opačným směrem. Na jeho logickou otázku: „Kam kráčíš, Pane?“ slyšel však Petr zahanbující odpověď: „Jdu se znovu nechat ukřižovat!“ A tím jsme dovypřádali Petrův příběh, Petr se otáčí a navrací se zpět do Říma. Sobotní dopoledne bylo věnováno úklidu kláštera a přede-

vším oblíbenému tržišti, na kterém si děti mohly nakoupit za peníze získané během celotáborové hry knížky, hračky nebo třeba pochutiny. Do náručí rodičů vbíhaly děti s plnými břichy po posledním společném obědě.

Jiřina a Jiří Romovi

Foto účastníci tábora

Oblíbená modlitba a recept

Libora Kálmána asi nemusím sáhodlouze představovat. Kdo čte mníšecký Zpravodaj, ví, že autorem velké části článků je právě on. Kromě toho je redaktorem webu a sociálních sítí města a má na starost komunikaci s veřejností a volnočasové aktivity pro seniory, kterým organizuje zajímavé zájezdy. Jeho koníčkem je místní historie (je sběratelem starých pohlednic a fotek Mníšku a okolí) a občas i rád vaří. V oblíbě má maďarskou kuchyni (má z poloviny maďarský původ po tatínkovi), ale nejen ji.

V Mníšku žije už 17 let a členem naší farnosti se oficiálně stal na Bílou sobotu roku 2022, kdy byl pokřtěn. Za křestního patrona si zvolil sv. Maxmiliána Kolbeho. O tom, že je jeho oblíbeným svatým, svědčí nejen jeho nedávný článek ve Stopách, ale i jeho dnešní příspěvek.

Daniela Feltová

Oblíbená modlitba:

Profesí jsem novinář a občas, když sedím u počítače a schází mi inspirace nebo trpělivost, rád se obracím ke svému nebeskému přímluvci, kterým je patron novinářů sv. Maxmilián Kolbe. Zapátral jsem na internetu a objevil tuto jeho modlitbu.

Maria Neposkvrněná, pros za nás, kteří se k tobě utíkáme, i za ty, kteří se k tobě neutíkají! Jsem Tvůj, Matko moje Neposkvrněná. Sama víš, jak jsem ubohý. Kráčím po okraji propasti, plný sobectví a pýchy. Když mne nebudeš držet, padnu do velkých hříchů a pak i do zatracení. Jestliže mě však neopustíš a půjdeš se mnou, já jistě, jistě nepadnu, ale stanu se velkým světcem. Všechno mohu v tom, který je mojí silou, skrze Neposkvrněnou!

Oblíbený recept

Hovězí perkelt s tarhoňou

(Marhapörkölt tarhonyával)

Rád vařím maďarskou kuchyni, která je charakteristická vytříbeností chutí, červenou barvou a pikantností. Perkelt může leckomu připomínat klasický český guláš, ale liší se především konzistencí (méně vody) a použitím červeného vína. Perkelt se nezahušťuje. Hustou konzistencí vytvoří rozvařená cibule, rajčata a paprika.

Pro podlití jsem použil suché Rulandské modré, ročník 2020, Chateau Bzenec. Zbytek v láhvi pak můžete rozlít do skleniček hostům u stolu.

Ingredience:

Hovězí kliška: 1 kg
Sádlo: 2 polévkové lžíce
Paprika mletá sladká: 2 polévkové lžíce
Paprika mletá pálivá: 1 polévkové lžíce
Cibule: 1 velká
Kmín celý: 1 čajová lžička
Česnek: 3 stroužky
Rajčata: 400 g
Paprika bílá: 3 ks
Sůl
Pepř
Na podlití: hovězí vývar a červené víno: 2,5 dcl

Perkelt si dříve připravovali pastevci dobytka v pustách, když do kotlíku nad ohništěm postupně nasypali všechny ingredience. Začnete zpěněním nakrájené cibulky na sádle a pak přidáním sladké i pálivé papriky. Potom se orestuje maso a postupně přidá zelenina. Vaří se až 2 hodiny, dokud se paprika nerozvaří a maso se nezačne pod vařečkou rozpadat.

Jako přílohu jsem zvolil typickou maďarskou těstovinu: tarhoňu. Aby získala zlatavou až jemně hnědou barvu, musí se nejdříve upražit za sucha na pánvi a potom uvařit v osolené vodě.

Přeji vám dobrou chuť!

Libor Kálmán

Stopy

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: P. Jan Dlouhý, Daniela Feltová, Saša Merunková, Dominika Moulíková a Karolína Peroutková **Sazba:** Jiří Hladovec